

Pasakojamosios tautosakos žanrai

Sujunkite žanrą su apibrėžimu ir iliustracija. Naudokite skaičius 1, 2, 3, 4.

Žanras	Apibrėžimas	Iliustracija
Mitas	Pasakojimas apie konkrečių istorinių ir geografinių vietovių, gamtos objektų atsiradimą, jų pavadinimų kilmę.	Senovėje Lietuvos didysis kunigaikštis Gediminas medžiojo Šventaragio slėnio giriose. Pavargęs po medžioklės jis ten pat apsistojo nakvoti. Vos spėjo sumerkti akis, susapnavo nepaprastą sapną. Sapnavo Gediminas, kad kalno viršūnėje, kur jis buvo tądien taurą nukovęs, stovi didžiulis geležinis vilkas ir, pakėlęs išdidžią galvą į mėnulį, staugia taip, tarsi šimtas vilkų staugtų. Ryte prisiminė kunigaikštis keistąjį sapną ir paprašė pagonių žynio Lizdeikos atskleisti jo paslaptį. O šis paaiškino taip: „Kas valdovui ir Lietuvos valstybei dievų lemta, tegu ir įvyksta! Geležinis vilkas simbolizuoja neįveikiamą pilį ir miestą, kurį valdovas šioje vietoje įkurs. Tas miestas bus lietuvių žemių sostinė, o vilko staugimas rodo miesto šlovę – ji pasieks visus pasaulio kraštus.“ Tad valdovas, nusilenkdamas dievų valiai, tuojau pradėjo statyti būsimąją sostinę, o jos vardą – Vilnius – paėmė iš Vilnios upės.
Sakmė	Senovinis fantastinis pasakojimas apie antgamtinės būtybės, pasaulio ir gamtos reiškinių kilmę, nepaprastus herojus, dievus.	Kur dabartinis Vištyčio ežeras, ten kadaise tekėjo tik mažytis upelis. Prie to upelio atėjo jauna mergaitė velėt skalbinių. Ir, ten jai beskalbiant, pradėjo niauktis dangus, ėmė kilt dideli debesys. Ji labai skubėjo ir ruošėsi grįžt namo, kad lietus nesulytų. Išgirdusi kažką ciepsint, mergina garsiai ištare: „Atrodo, kad vištytis ciepsi.“ Kai ištare tą žodį - atspėjo Vištyčio vardą. Toje vietoje atsivėrė didžiulis ežeras ir prarijo tą merginą.
Padavimas	Stebukliniais, antgamtiniais elementais pagrįstas pasakojimas, suvokiamas kaip tikras įvykis.	Faetonas buvo nimfos Klimenės ir saulės dievo Helijo sūnus. Saulės dievo sūnus, kurį motina vadino Spindulėliu, buvo neregėto gražumo jaunikaitis. Aukso garbanos vijosi jam ant skaisčios kaktos, didelės safyrines akis temdė ilgos, juodos blakstienos, pats buvo grakštaus sudėjimo ir vaikščiojo išdidžiai, jo šypsena nudžiugindavo ir liūdniausią žmogų, pečių tvirtumu jis neturėjo sau lygaus.
Legenda	Trumpas pasakojimas, kuriame aiškinama pasaulio ir gamtos reiškinių kilmę, vaizduojamas žmogaus susidūrimas su mitinėmis būtybėmis.	Ežiui Dievas davė labai švelnius plaukus. Ežys tais plaukais labai didžiavosi. Vieną kartą jis, eidamas pro eglę, įsidūrė į jos spyglius snukį, labai supykęs pradėjo bartis ant Dievo. O eglei pasakė, kad jei ši turėtų tokius švelnius plaukus kaip jo, tai šakas aukščiau laikytų, o kai turi tokius aštrius ir negražius plaukus, tai laiko juos žemai nulenkusi, kad praeiviai susibadytų. Dievas supyko ant ežio ir pasakė, jog jei šis taip didžiuojasi savo švelniais plaukais ir pyksta ant tų, kurie turi aštrius plaukus, tai nuo šios dienos turės juos dar aštresnius nei eglės spygliai! Nuo tos dienos ežys turi aštrius plaukus, už kuriuos, nuolatos kukendamas, barasi ant Dievo.